



מ"ת 12172/10/17 - מדינת ישראל נגד וחיד (בן סאמי) עואלי

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 12172-10-17

מדינת ישראל נ' וחיד עואלי

22.10.2017

לפני השופט יצחק כהן, סגן נשיא

מדינת ישראל

המבקשת

ע"י ב"כ עו"ד אילנה רויטבלט פיקוס

נגד

וחיד (בן סאמי) עואלי

המשיב

ע"י ב"כ עו"ד זידאן מטאנס

החלטה

א. ההליך

1. בקשת המדינה, להורות על הארכת מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המתנהלים נגדו לפי כתב האישום, שהוגש בתיק פ' 12125-10-17.

ב. כתב האישום

עמוד 1



2. כתב אישום מתייחס לשני אירועים, ואלה הם:

(א) האירוע הראשון:

נטען בכתב האישום, כי בתאריך 25.9.2017 בסמוך לשעה 14:20, המשיב עבר ליד שני קטינים בני כ- 10 ו- 11 שנים, והבחין שהקטין בן ה- 10 (ולהלן - "המתלונן") מחזיק בידו מכשיר טלפון נייד. המשיב ביקש מהמתלונן כי ימסור לו את מכשיר הטלפון, כדי לבצע בו שיחה, אך המתלונן סרב. עקב כך המשיב הכה את המתלונן בפניו באמצעות אגרופו ופגע בפניו, לקח מידו את מכשיר הטלפון וברח מהמקום.

בעטיו של אירוע זה מואשם המשיב בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) לחוק העונשין.

(ב) האירוע השני:

בתאריך 26.9.2017 (דהיינו, למחרת האירוע הראשון) המשיב נהג במכונית, הגם שמעולם לא קיבל רישיון לנהיגת כלי רכב. תצוין העובדה, שאינה נזכרת בכתב האישום, אך היא עולה מחומר הראיות, והיא, שכאשר המשיב נעצר בעת נהיגת הרכב, נמצא בידו מכשיר הטלפון הנייד שנשדד מהמתלונן, ולטענת המשיב הוא רכש אותו מאדם מסויים יום קודם לכן.

בעטיו של אירוע זה מואשם המשיב בנהיגה ללא רישיון נהיגה, עבירה לפי סעיף 10(א) בצירוף סעיף 62(1) לפקודת התעבורה, תשכ"א - 1961 ובנהיגה ללא ביטוח רכב, עבירה לפי סעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], תש"ל - 1970.

ג. ראיות לכאורה

3. בחקירתו הכחיש המשיב מעורבות כלשהי בשוד הטלפון מהקורבן. כאמור, לטענתו, הוא רכש את מכשיר הטלפון בתחנת האוטובוסים המרכזית אשר בלב המפרץ. אף בא כוח המשיב סבור, כי אין בחומר החקירה ראיות לכאורה להוכחת מעורבותו של המשיב בעבירת השוד המיוחסת לו בכתב האישום.

4. עיינתי בתיק החקירה שהונח לפני, והנני סבור כי בידי המאשימה ראיות לכאורה שיש בהן כדי להביא להרשעת המשיב בעבירות המיוחסות לו, ולהלן אפרט את עיקרי הדברים:

עמוד 2



(א) המתלונן וחברו, וילד נוסף שפגש במתלונן זמן קצר מאוד לאחר האירוע, מסרו הודעות, ומהודעות אלה עולה, לכאורה, שאכן בוצעה עבירת שוד כלפי המתלונן, ומכשיר הטלפון שלו נשדד ממנו לאחר שהוכה בפניו. מתברר כי כמחצית השעה לאחר השוד כבר הופעל המכשיר שנשדד על ידי כרטיס "סים" של המשיב, ולמחרת נמצא המכשיר בהחזקתו של המשיב.

(ב) מחקר תקשורת העלה, כי בסמוך לשעה 11:15 לפני הצהריים, מכשיר הטלפון של המשיב אוכן באנטנה הסמוכה למקום בו אירע אירוע השוד.

(ג) מהראיות עולה, כי אירוע השוד אירע בסביבות השעה 14:20. מחקר תקשורת שנעשה העלה, כי בסמוך לשעה 14:52, כלומר כ- 30 דקות לאחר אירוע השוד, כרטיס "סים" השייך למשיב הוכנס למכשיר הטלפון שנשדד מאת המתלונן. סמיכות הזמנים בין אירוע השוד להכנסת כרטיס ה"סים" של המשיב, מאיינת לכאורה את גרסת המשיב, כי רכש את המכשיר בתחנה המרכזית "לב המפרץ", המרוחקת מהמקום אירוע השוד.

(ד) המתלונן וחברו, שהיה עד לאירוע השוד, מסרו כי השודד חבש כובע לבן עם סימן המותג "נייק". למחרת יום השוד, בשעה שהמשיב נעצר, הוא חבש כובע לבן, הנושא את סימן המותג "נייק", שתאם באופן מלא את תיאורם של המתלונן וחברו.

(ה) בתאריך 27.9.2017 נערך מסדר זיהוי תמונות, ובו התבקש המתלונן להצביע על תמונתו של האדם שלטענתו שדד אותו. המסדר נערך בנוכחות בא כוח המשיב. בפרוטוקול המסדר נרשם שהמתלונן אמר במהלך המסדר: "הוא לא פה", ולאחר מכן: "אין פה את הבן אדם הזה". ואולם, מהודעת אביו של המתלונן, אשר נכח במסדר עולה, כי מייד לאחר המסדר, מסר המתלונן לאביו שהאדם ששדד אותו הוא האדם המופיע בתמונה מס' 1, היא תמונת המשיב. בהודעה שנגבתה מאביו של המתלונן (הודעה מיום 3.10.2017 בשעה 17:14), נרשמו הדברים הבאים:

"ש. מה קרה בסיום המסדר?

ת. במהלך המסדר כולם היו בשקט וראיתי כיצד הוא נלחץ ונסגר וכנראה לכן בחר להגיד אין לא פה. אבל בסיומו שכולם יצאו ואני הייתי עם השוטרים והעו"ד יצא עם שותפו הילד אמר אני זיהיתי בתמונה 1 זה הבחור זיהיתי אותו. בשלב זה לקחתי את הילד והבאתי אותו אליך והוא רצה לדבר אתך."

(ו) בהודעה שנגבתה מהמתלונן עצמו (בתאריך 27.9.2017 שעה 13:14), סמוך לאחר סיום מסדר הזיהוי, נרשם מפיו:

"אני ביקשתי לדבר אתך אחרי המסדר כי אני לא רציתי לדבר ליד כולם, אחרי שהאנשים יצאו ונשארת עם אבא שלי אני אמרתי שהבחור בתמונה 1 הוא הבן שנתן לי את האגרוף".



5. גרסת המשיב הייתה, כי בבוקר יום השוד הוא יצא לעבודה בשיפוצים אצל קבלן פלוני, ולקראת הצהריים קיבל את שכרו בסך 400 ₪, ונסע לתחנה המרכזית "לב המפרץ", שם פגש באדם בשם עקראמה יאסין, שמכר לו את מכשיר הטלפון תמורת הסך 700 ₪. המשיב הכחיש לאורך כל הדרך, כי היה מעורב בשוד הטלפון מהמתלונן, וציין, מספר פעמים, כי כלל לא היה עולה על דעתו לפגוע בילד קטן.

קראתי את ההודעות שנגבו מאת המשיב, והגם שלא זה המקום או הזמן להסיק מסקנתו בנוגע לאמינות גרסתו, הרי שמהודעותיו עולה כי גרסתו אינה עקבית, והיא מתפתלת ומתפתחת, ורחוקה מלעורר אמון. כמעט בכל הודעותיו, כאשר המשיב נשאל שאלות, שלהבנתו הטילו ספק באמינות גרסתו, מסר המשיב לחוקריו, כי הוא לוקה בבעיית זיכרון. שיא האבסורד הוא בהודעת המשיב מתאריך 29.9.2017 בשעה 23:00. באותה הודעה, ובהתייחסו לתאריך השוד (שאירע יומיים קודם לכן, בתאריך 25.9.2017), סיפר המשיב על אישה, ממנה יש לו בת, בת 4 שנים וחצי, המתגוררת ברח' חטיבת כרמלי ועל אישה נוספת המתגוררת באותו אזור. המשיב הסביר, כי לא הזכיר שתי נשים אלה בהודעותיו הקודמות, כיוון שאשתו נכחה בחקירה "ואם היא תשמע שאני הולך לשתי אלה היא תתגרש ממני למה היא אמרה לי שאם תשמע שאני הולך לשתי אלה היא תעזוב אותי ואשתי מכובדת ואני לא רוצה להפסיד אותה". בנקודה זו שאל אותו החוקר, האם מתשובה זו יש להבין, שבעת שאירע השוד הוא היה אצל הנשים שהזכיר, ועל כך השיב המשיב:

"זאת הבעיה שאני לא זוכר אם הייתי או לא זאת הבעיה שלי בעיית זיכרון בחייאת הקוראן זה הבעיה שלי."

תמהתי: בתאריך 27.9.2017 המשיב הלוקה בזיכרוננו, אינו זוכר אם ביום השוד, בתאריך 25.9.2017, הוא היה או לא היה אצל שתי הנשים שהזכיר בהודעתו. ואולם, הוא בוודאי זוכר, חרף בעיית הזיכרון, שבאותו יום עצמו הוא רכש את מכשיר הטלפון בתחנה המרכזית "לב המפרץ" מאדם בשם עקראמה יאסין.

אציין בהקשר זה, כי מהודעה שנגבתה בחברתו לשעבר של המשיב, אם ילדתו בת הארבע, עולה, כי בפעם האחרונה שהמשיב ביקר אותה הייתה לפני כשלושה חודשים. נראה אפוא, שהמשיב הזכיר את חברתו לשעבר בהודעה שמסר מתוך כוונה לתעתע בחוקריו. את הפרידה מאת המשיב הסבירה חברתו לשעבר כך: "הסיבה שנפרדנו זה השקרים האלימות הבגידות, וזה שהוא היה מערב את הילדה כדי שלא יחשדו בו בגניבות".

6. אף בעניין עבירת הנהיגה ניסה המשיב לתעתע ולהתל בחוקריו. בהודעתו טען המשיב כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה (הודעה מיום 2.10.2017 בשעה 15:00, גיליון 3 שורה 25) וזאת משום שמורה הנהיגה, לו שילם המשיב (לטענתו) סכום של 3,000 ₪, "אמר לי שיש לך רישיון נהיגה" (שם שורה 29). כאשר נשאל המשיב מי הוא מורה הנהיגה שאמר לו כך, התחמק המשיב מלנקוב בשמו של מורה הנהיגה, והשיב: "עזוב אני רוצה את העו"ד שיביא את המסמכים האלו ומה שאתה רוצה" (שם, שורה 33).



דברי המשיב, כי הוא מחזיק ברישיון נהיגה, רק משום שמורה הנהיגה אליו פנה (ואין יודעים מיהו) אמר לו שיש לו רישיון, הם למעשה הודאה בכך, שהמשיב מעולם לא עבר מבחן נהיגה, ולא קיבל רישיון נהיגה מהרשות הרשמית האמונה על כך.

7. לסיכום פרק זה, ולאחר שקראתי את חומר החקירה שנאסף, הנני סבור שקיימות ראיות לכאורה, המכילות פוטנציאל בדרגה גבוהה, להוכחת העובדות הנטענות בכתב האישום, הן לגבי אירוע השוד והן לגבי אירוע הנהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה.

ד. עילת מעצר

8. המשיב עבר לכאורה עבירת אלימות כלפי קטין, ובכך מתקיימת חזקת המסוכנות הקבועה בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), תשנ"ו - 1996. המשיב, בגרסאותיו המתפתחות והמתפתלות, לא סתר את חזקת המסוכנות, והיא נותרה עומדת על כנה.

9. לא רק חזקת המסוכנות הסטטוטורית עומדת לחובת המשיב, אלא גם מסוכנותו הקונקרטית, הנלמדת הן מהמעשה האכזרי שעשה כלפי המתלונן הקטין והן מכך שלמחרת נהג במכונית מבלי שהיה בידו רישיון נהיגה. לעובדות אלה יש להוסיף את המסוכנות הנלמדת מגיליון ההרשעות הקודמות של המשיב, שהוא גיליון הרשעות מכביד עד מאוד. גיליון ההרשעות הקודמות מלמד על כך שבעבר המשיב הורשע בעשרות רבות של עבירות רכוש, עבירות נהיגה ללא רישיון נהיגה, התפרצויות, סחיטה באיומים, ועוד. בעבר ריצה המשיב 9 (תשע) תקופות מאסר שונות, וחלקן הן תקופות מאסר לתקופות ממושכות.

10. מסוכנותו של המשיב מבססת כלפיו עילה המצדיקה הארכת מעצרו עד תום ההליכים.

ה. חלופת מעצר

11. מצוות המחוקק היא, שקודם להארכת מעצרו של אדם עד תום ההליכים, על בית המשפט לבחון האפשרות לשחררו לחלופת מעצר, באופן שמטרת המעצר תושג אגב פגיעה קלה יותר בחרותו של המשיב. אציין, כי במהלך הדיון בא כוח המשיב לא הציע חלופת מעצר קונקרטית, וזאת משום שלטענתו הניח, שבשלב הראשון ידון בית המשפט בשאלת קיומן של ראיות לכאורה.



12. בבסיס הרצון לשחרר אדם לחלופת מעצר עומדת מידת האמון, שבית המשפט מוכן לייחס למשיב, כי יקיים את תנאי השחרור. אילו סברתי, שבנסיבות העניין יש מקום לבחון את אפשרות שחרורו של המשיב לחלופת מעצר, כי אז הייתי מאפשר לבא כוח המשיב להציג חלופה. ואולם, לאור התרשמותי מחומר הראיות שהונח לפני, הנני סבור כי בעניינו של המשיב לא נוצרה תשתית האמון הדרושה, ולדעתי אין כל מקום לשחרר את המשיב לחלופת מעצר.

13. מסוכנותו של המשיב היא מסוכנות בדרגה גבוהה ביותר. מעשה תקיפה כלפי ילד בן 10 מלמד על אכזריות רבה והעדר גבולות או מעצורים. בנסיבותיו של המשיב, ולאור מסוכנותו והרשעותיו הקודמות הרבות, מתקשה אני להניח, שתנאי השחרור שייקבעו למשיב יהוו מחסום עבורו, ויאיינו את מסוכנותו של המשיב. לדעתי, בנסיבותיו של המשיב שלפני, שחרורו של המשיב לחלופת מעצר היא מתכון בטוח להפרת תנאי השחרור, ולסלילת דרכו של המשיב לפגוע בציבור וברכוש. אל מול הרצון למנוע פגיעה קשה בחירותו של המשיב עומד הרצון למנוע פגיעה קשה בציבור. בנסיבות המקרה שלפני, בהתנגשות בין שני האינטרסים הללו, אני מעדיף את האינטרס הציבורי על פני עניינו הפרטי של המשיב.

14. כאמור, מקריאת הודעותיו של המשיב עולה לכאורה, שמדובר באדם לא אמין ולא מהימן, אשר ניסה להתל ולתעתע בחוקריו. לא זו בלבד שהודעותיו של המשיב משדרות חוסר אמינות לכאורה, אלא שהמשיב עצמו העיד על עצמו שיש לו בעיית זיכרון לטענתו, והדבר מקים את החשש, שהמשיב "ישכח" שעליו לקיים את תנאי השחרור שייקבעו לו.

ו. סוף דבר

15. אשר על כל האמור לעיל, הנני מחליט להיעתר לבקשה, והנני מורה להאריך מעצרו של המשיב עד תום ההליכים המתנהלים נגדו לפי כתב האישום שהוגש נגדו בתיק פ' (מחוזי חיפה) 12125-10-17.

ניתנה היום, ב' חשוון
תשע"ח, 22 אוקטובר
2017, והודע בפומבי.
י' כהן, שופט
סגן נשיא